

העתון הדיגיטאלי היומי של הציבור החרדי

{ נכלות השבעה
להסתלקותו }

שבֿחו של אֶהָרִז

מספד וזיכרון למרן מנהיג הדור, הגאון הגדול רבי אהרן
יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל • **מוסף מיוחד**

ציכומים: שוקי לדר, פלאש 90

משמת רבי בטלה ענווה

חכמים, ככל שמזקינים, דעתם מתיישבת עליהם, טלו דוגמא מקשיש ממוצע, שככל שמזדקן, מאבד הוא את כוחו ולעיתים רבות גם את סבלנותו, ואין לו כח לסובביו, ולפעמים אף לבני משפחתו. והנה בגדולי ישראל אנו נוכחים לראות, כי ככל שמזקינים, הופכים הם לתל תלפיות. אצל רבינו זצוק"ל ראינו כי לא היתה לו מנוחה לרגע. ככל שחלפו השנים המה ביתו הצנוע בהמונים ששיחרו לפתחו. רבנים, אישי ציבור, עסקנים, ופשוטי העם, זקנים וילדים קטנים, ולכל אחד נתן את תשומת הלב המרבית, וענה לכל אחד ואחד במאור פנים. כלל ישראל חש בשבוע האחרון תחושת אבל אמיתית. התייתמנו מהאבא הגדול והרחום. יהי רצון שיהיה מליץ יושר בעבורנו, ונזכה כי יקיצו וירננו שוכני עפר במהרה בימינו.

אין דבר הממחיש יותר מכל את גדלותו של רבן של ישראל מרן ראש הישיבה הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטינמן זצוק"ל, מצוואתו המרטיטה. בעת הקראת צוואתו, השתוממו כל השומעים, ונאלם פיהם למשמע גודל ענוותנותו של רבינו.

"הרבה טועים בי" כתב רבינו ברוב ענווה, ואכן צדקו דבריו. טעינו בו. עד כמה שחשבנו שאנו יודעים את גדלותו, באו הימים האחרונים ולימדו אותנו, שכל מה שידענו על רבינו עד היום, הוא רק כטיפה מן הים.

אלפי הסיפורים שמסופרים בשבוע האחרון מכל עבר, מלמדים כי בדורנו חי ענק שבענקים, ענק בתורה, וענק במידות טובות, שממרום גילו ומעמדו, ידע כיצד לנהוג בכל אחד ואחד, מגאונים וחכמים, ועד ילדים קטנים. עם כל אחד ידע לדבר בשפה המתאימה לו.

אמרו חז"ל "זקני תלמידי

הרב שמואל רבינוביץ

רב הכותל המערבי
והמקומות הקדושים

חכימא דיהודאי

הדרך.
לא היה עוד איש כרבנו לחבר את
דורנו אל דורות הענקים שקדמו לנו
– אל בתי המדרש הגדולים, אל גדולי
התורה שאת מימיהם אנו שותים,
אל שרשרת הדורות היהודית ששום
כח בעולם לא יכול לה; ולא היה עוד
איש כרבנו להבין ולחוש את מצוקת
הדור, את ההתמודדויות ואת כאב

רבנו היה כל כולו ענווה וטהרה. לא
היו לו בעולמו אלא ד' אמות של
הלכה, ומהנאות העולם הזה לא
נהנה כלל וכלל. עם זאת נהירות היו
לו דרכי העולם כשבילים המוליכים
אל ביתו. רבבות, ואני בתוכם, ביקשו
את עצתו והנחייתו. חכמתו העמוקה
והדרכותיו הקולעות כיוונו תמיד
לגופו של ענין, אך גם לגופו של אדם,

טובים ממני ראויים לספוד לרבנו
ולבכותו, אך גם אני מבקש להוסיף
מעט משלי על כוס הדמעות, והיו
הדברים מעט מן המעט של הכרת
הטוב שחש אני אל רבנו, קדוש
ישראל.

בעולם שלי קרוי היה רבנו "מרן ראש
הישיבה", על שם הישיבות שהקים
ושבראשן עמד. אני כשלעצמי

**לא היה עוד איש כרבנו לחבר את דורנו אל דורות הענקים שקדמו
לנו – אל בתי המדרש הגדולים, אל גדולי התורה שאת מימיהם אנו
שותים, אל שרשרת הדורות היהודית ששום כח בעולם לא יכול לה**

היחיד והכלל. מאה וארבע שנות חייו
של מרן ראש הישיבה מלאות היו
בקדושה ובטהרה, בתורה ובתפילה.
סולם ניצב ארצה וראשו מגיע
השמימה. איש הרוח ואיש המעשה.
איש אשר רוח א-לוקים בו.
רבבות רבות ליוונו את רבנו אל
מקום מנוחתו, אנשים ונשים, ילדים
וזקנים, ובלב כולנו פעמה שוב ושוב
מילה אחת בלבד: "התייתמנו".
מרן ראש הישיבה, שכל ישראל היו
תלמידיו, עָלָה לפני כסא הכבוד
ובקש על עמך ועל נחלתך. אשרי
הדורות שזכו ללמוד במחיצתך.

ותמיד כלל בתשובתו גם התייחסות
לשלומם ולטובתו של השואל.
מתגעגע אני לחדר האפוף קדושה,
לאהבה וליראה שהתעוררו בלב כל
מי שעמד במחיצת רבנו, למאור
הפנים בו התקבלו גדולי עולם
ותינוקות של בית רבן, שועי ארץ
ועמך ישראל. מתגעגע אני לשיחות
עם רבנו, לאמירתו המחויכת אך
העמוקה והנוקבת. מתגעגע אני
לחכמת הלב היודעת תמיד מה
לומר ומה לא לומר, לדברי המוסר
הנאמרים בנועם, לאומץ הלב
והאמונה השלמה והטהורה בצדקת

ראיתו כ- 'חכימא דיהודאי', חכם
היהודים. פעמים רבות עליתי אל
חדרו הדל והסגפני בעיר התורה בני
ברק, כדי לבקש בעצתו בסוגיות
הרגישות ביותר של הכותל המערבי
והמקומות הקדושים ובשאלות
אישיות. אי אפשר היה להיכנס אל
חדרו של הרב, בלי להתפעם בכל
פעם מחדש מהסתירה המוחלטת
בין פשטותו וצניעותו של החדר
הקטן, לעוצמת המנהיגות האדירה
ששכנה בו. לו רק היה מבקש היו
מניחים לפניו את כל טוב הארץ – אך
הרב בחר בחיי פרישות וסגפנות.

ח"כ הרב אורי מקלב

בית קטן איש ענק

דבר - הוא היה צריך בקושי את מה שהיה לו, בשנים האחרונות ובעיקר במפגשים האחרונים הרגשנו וראינו בחוש כי הוא חי רק בשביל כלל הציבור. מרן בלט בכל גיל שהוא, הגיע יחיד לארץ אחרי שניצל מהשואה, במשך שנים הוא עמד מאחורי מוסדות תורה וחינוך, והיה יוצא

בפועל את היהדות התורנית בארץ ישראל והשפעתו היתה רבה מאד גם בחו"ל על ידי הכוונתו הכרעותיו ועצותיו, תמיד ראינו כי חינוך הדור הצעיר היה בראש מעייניו, כמוהצורך באחריות מלאה לציבור שומעי לקחו מבלי להתעלם מהדאגה לכלל הציבור ולצביון הכללי בארץ ישראל. היתה לו את היכולת והמנהיגות

בכל פעם ופעם כאשר נכנסו לקודש פנימה לביתו של מרן ראש הישיבה זצוקללה"ה ברחוב חזון איש 5 בבני ברק, בלטה גדלותו של האדם מול הפשטות והצניעות. אדם שלא גבה ליבו, אדם שמביא איתו מאה וארבע שנים של רוממות וגדלות בתורה ויראת שמיים. מאות אלפי אנשים שחרו לפתחו לשמוע ממנו עצה

הוא היה אב רוחני לעם ישראל. במשך שנים רבות התווה לנו את הדרך. מנהיג רוחני, אשר גדלותו הענקית בתורה ובמוסר, היה לאבן שואבת ומגדלור של היהדות. צורת חייו היתה דוגמא אישית ואור מאיר ומשפיע, הרב חי כל חייו בצניעות מרבית ובענווה גדולה, גדולי ישראל מכל הדורות הפנו את הציבור אליו בכדי לשמוע מעצתו

למסעות חיזוק של קהילות יהודיות בתפוצות. הרב הביא דוגמא אישית בכל הליכותיו ולא דרש מאומה לעצמו. כולנו ראינו את הצוואה שלו, שלא להקים לו מצבה גדולה ולטמון אותו בין אנשים פשוטים, ההוראות הללו באו מתוך אמת, זו צוואה חיה ובאופן אמיתי, ראינו את הרב בכל האירועים הגדולים כאשר ביקשו לכבד אותו והוא לא היה במקום הזה, הצער והאבל בתוך כל הציבור מחזק את אחדותנו ומבטא את היותנו לעם אחד.

להביא את שרשרת הדורות במשך עשרות שנים. הוא היה אב רוחני לעם ישראל. במשך שנים רבות התווה לנו את הדרך. מנהיג רוחני, אשר גדלותו הענקית בתורה ובמוסר, היה לאבן שואבת ומגדלור של היהדות. צורת חייו היתה דוגמא אישית ואור מאיר ומשפיע, הרב חי כל חייו בצניעות מרבית ובענווה גדולה, גדולי ישראל מכל הדורות הפנו את הציבור אליו בכדי לשמוע מעצתו. ההסתפקות במועט היתה לשם

ותושייה. היה אבן יסוד של בתים רבים, מחולים עד יולדות, מזקנים עד טף. זו הפשטות שבגאונות והגאונות שבפשטות. דגל וחינוך לסדרי עדיפויות ומה הדברים החשובים באמת ומה פחות חשוב. כולנו ראינו את גדלותו בתורה, האחריות והמנהיגות יחד עם היקף ידיעותיו, ראינו את אהבת התורה שלו בחוש מדי יום יחד עם עשרות אלפי תלמידיו ורבות שומעי לקחו. הרב שהיה מחובר לציבור וידע על תלאותיו במשך עשרות שנים, הקים

ח"כ הרב יעקב אשר

הקברניט

ממנה צומחת מנהיגות מופלאה של נקיות חסרת פניות שכל מטרתה היא: יתגדל ויתקדש שמייה רבא! לא קלה היא מלאכתו של שליח ציבור חרדי הנדרש לעמוד בפרץ ולהדוף גזירות וקשיים חדשות לבקרים, ומצד שני לראות מקרוב את מצוקות הציבור אותו הוא מיצג, אך מכח תפקיד זה אנו זוכים לפקוד תדיר את בתיהם של גדולי הדור ומאורי הדור ולשהות במחיצתם, לראות וללמוד את הנהגתם ולזכות לעשות את רצונם ואת שליחותם.

השיעורים הקבועים. כשבין גברא לגברא פוקדים את הבית כל העוסקים בצרכי הציבור במפעלי החינוך והצדקה, חברי הכנסת, ראשי ערים ונציגי הציבור מרחבי הארץ והעולם, הנכנסים ובאים להתייעצות והכוונה תוך ירידה חדה כתער לעומק פרטי הפרטים. מחדרו הצר מהכיל ראינו איך מפעיל מרן את כל צרכי כלל ישראל, מנוע חרישי ורב עוצמה של דמות רוחנית המוצבת ארצה וראשה מגיע השמימה... השקוע כל כולו בתורה ומדי פעם מרים את עיניו

זה למעלה מחצי יובל שנים שזכיתי להיכנס תדיר לקודש פנימה לבית הקטן והישן ברחוב חזו"א 5 - אותו בית עמוס הספרים שהיה פאר הפשטות והיופי שבדלות. בחדר ה"מרוהט" במיטת סוכנות מברזל, שרפרף קטן מעץ וסטנדר גבוה ויציב. שם היה הבית של כלל ישראל! מקום צר זה היה ביתם של אלפי רבבות בני התורה ושומרי מצוותיה, אלה הדורים בארץ הקודש ואלה מארצות הגולה; צרפת, ארגנטינה, רוסיה, אמריקה,

בידיו הבטוחות החזיק את ההגאים פרש את המפרשים וניווט בין הסלעים אשר חישבו להישבר על ירכתי ספינתנו

לא פעם אני מסתכל על אנשי ציבור שלא ממחננו ואני תוהה: על מי הם סומכים? עם מי הם מתיעצים? על איזה בסיס הם נשענים?? לעומתם, אנו שלוחי דרבנן מלאכתנו קלה יותר, לנו יש על מי להישען וכל המוטל עלינו זה לבצע בדקדקות את הוראותיהם של רבותינו גדולי ישראל; כשבאמתחתנו הערובה שהורנו חז"ל; "הנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל"... במגדלור ברח' חזון איש 5 זכינו לראות בעינינו ממש את הסיעתא דשמיא ואף ניסים גלויים שליוו את הנהגת רבינו הגדול אביהם של ישראל כפשוטו, מרן ראש הישיבה זכר צדיק וקדוש לברכה. זכותו של רבינו תמשיך ותגן עלינו מגנזי מרומים לבל ידח ממנו נדח. אשרינו שזכינו...

הקדושות מהגמרא בכדי להקים למנף לעודד לתחזק ולפתח את עולמינו, עולם התורה והיהדות הנאמנה. על כתפיו הצנומות נשא אותנו אבינו רועינו כאשר ישא האומן את היונק. בגדלותו ובחכמתו ניווט קברניטנו את ספינת היהדות הנאמנה בתקופות סער וסופה אל מול גלים חוזרים ונשנים. בידיו הבטוחות החזיק את ההגאים פרש את המפרשים וניווט בין הסלעים אשר חישבו להישבר על ירכתי ספינתנו שאלפי רבבות ישראל בתוכה, והביאה תמיד לחופי מבטחים בשלמותה! בחכמתו שנתן ליראיו, זיכה אותנו הקב"ה במנהיג הדור איתן בדעתו ורך בלשונו, אשר לחם את מלחמתנו ובנה את חומותינו בעוז ובגבורה בחכמה ובתבונה, ומזה נוכחנו גם ראינו, עד כמה גדולה כוחה של התורה הקדושה אשר

ברזיל, ועוד ועוד. זה היה ביתם של ראשי הישיבות וראשי הכוללים, של יושבי על מדין ושל מרביצי תורה, ראשי המוסדות ועסקני הציבור, תלמידי הישיבות ואברכי הכוללים, בנות הסמינרים וילדי הת"תים. וכן, זה היה גם ביתם של ילדי העולים מצרפת ומרוסיה, אלפי תלמידי הקירוב שגדלו בבתי רחוקים, זה הבית של אלכסנדר הנער שעלה מרוסיה, של ז'אק שהגיע מצרפת, של ניסים הילד מירוחם ושל נועם מהרצליה... בבית כל כך קטן זכה דורנו לאב זקן וגדול! אבינו רוענו מרן ראש הישיבה זצוקלה"ה. בביתו של מרן נגלה לעינינו מפעל ענק מימדים, מהנץ החמה ועד שעות הלילה המאוחרות נכנסים ויוצאים כסדר תלמידים, חברות ומשתתפי

ח"כ הרב ישראל אייכלר

הצוואה

הוא המשיל את הדבר לסוחר שקונה מוצר שפועלים עמלו עליו הרבה והוא מוכר אותם במחיר הרבה יותר יקר. כך יהודי שגורם לאחרים ללמוד ולשקוד ולהיבחן ולהתקדם בלימוד התורה, גם הוא זוכה בזכות התורה שהם לומדים. קטונתי מלהספיד או להעריך את גודל עץ החיים עתיק היומין של

ארוכה מאד וצידה לדרך אין לו מספיק. כאשר הבעתי תמיהה בזהירות ובדרך-ארץ, אין יכול לומר זאת אדם שלמד למעלה מתשעים שנה? - הזכיר את דברי הגמרא על רבי אליעזר הגדול: "הרבה תורה למדתי והרבה תורה לימדתי ולא חיסרתי מרבתי אפילו ככלב המלקק מן הים",

'יומי דחנוכה דלא למספד בהון' מתאימים בדיוק לרצונו של צדיק שלא יספידו אותו ושלא יכתבו עליו ושלא לכתוב על המצבה שלו כלום, ואפילו לא לקרוא לילדים על שמו, ואפילו על כך הוא אינו אוסר כי הוא חש שאין לו סמכות לאסור משהו על מישהו. מכאן שאב מרן ראש הישיבה את סמכותו

קטונתי מלהספיד או להעריך את גודל עץ החיים עתיק היומין של מרן רבי אהרן יהודה לייב שטינמן זצוק"ל. אנו פטורים גם על פי צוואתו מחשש של תלמיד חכם שלא נספד כהלכה. לכן נתרכז בצוואתו הכתובה והלא כתובה של אורח החיים הקובע מה חשוב בחיים ומה הם הבלי עולם הזה.

מרן רבי אהרן יהודה לייב שטינמן זצוק"ל. אנו פטורים גם על פי צוואתו מחשש של תלמיד חכם שלא נספד כהלכה. לכן נתרכז בצוואתו הכתובה והלא כתובה של אורח החיים הקובע מה חשוב בחיים ומה הם הבלי עולם הזה. קודם כל להכירם, גם אם לא נצליח ליישם אותם.

הרב שטינמן זצוק"ל היה דבוק בתורה כל שעות היממה בלי

מה יכול לעשות בשר ודם בדורנו למלא קצת את המזווה שלו כצידה לדרך - אמר ועיניו היו לחות...

עד היום אני בוש ונכלם כשאני זוכר את עומק הכנות שבענווה זו. באותה שיחה גם למדתי מה ערכה של סחרה של תורה, כי טוב סחרה מכל סחורה. לא רק מי שלומד תורה, אלא גם מי שזוכה לגרום להפצת התורה והרבצת תורה.

האדירה בכל רחבי העולם היהודי, כי הוא האמין באמת שאין בו שום דבר.

זכורני, הייתי אצלו תחת אחד השיחים בזאת חנוכה לפני שנים לא מעטות, מרן ראש הישיבה היה אז בתקופה שלאחר מחלה והבריא. רוב השיחה היתה על אמרת חז"ל "אורחא אריכתא וזוודא קלילא", שאדם צריך לזכור שכשיצא מן העולם יש לו דרך

לחץ. היתה בו שלווה שנבעה משליטה עצמית בלתי רגילה. הוא לא נסער מלשמוע סכנות גדולות מפי עסקנים חשובים שתיארו בפניו את המציאות ולא בז לקטנות. היתה לו פרופורציה ומידתיות מדהימה לגזירות הכי קשות ולבעיות הכי קלות שסילק אותן במחי יד. הדוגמאות הן רבות מספור. אציין את יישוב הדעת שדגל בו בהנהגה הציבורית. יחסו בחיבה יתירה אל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מבעלזא היתה מופלאה מעבר לענייני חסידות. אף סיפר שהיה פעם אצל כ"ק מרן מהר"א מבעלזא זי"ע וחש בחרדת הקודש. כאשר מרן אדמו"ר שליט"א מבעלזא ביקר בביתו כמה פעמים, כמו גם כשביקר מרן ראש הישיבה בבית כ"ק מרן אדמו"ר מבעלזא יבלחט"א, ניכרו על פניו אחווה וידידות ותמימות דעים כאחים לדעה.

מרן ראש הישיבה היה מודע לסכנה התקשורתית במלוא מוראה. הוא אמר לי בשיחה אחרת כי בכל מילה טמונה סכנה של חילול השם ויש בה הזדמנות לקידוש השם, לכן צריך לחשוב היטב לפני שמוציאים מילה בתקשורת. במשפט אחד אפשר לקיים את המצוה הגדולה ביותר שהיא קידוש השם, ובמשפט אחד אפשר להיכשל בעבירה הכי חמורה שהיא חילול השם.

אם בצוואה עסקינן, לא אשכח את המראה שבאתי אליו בשעת הגזירה בעת גזירת הגיוס והוא יושב עם ספר תהלים ומתפלל. שאלתי את מרן ראש הישיבה: מה

אנחנו צריכים לעשות מול הגזירה הזאת. השיב לי במילה אחת: "דאוינען" - להתפלל. השבתי: זה מה שהראש ישיבה עושה. מה אנחנו שליחי הציבור צריכים לעשות. תשובתו הרמתה: גם להתפלל, כי רק תפילה תעזור.

לאחרונה שמענו את סיפורו של הרופא שקיבל אף הוא תשובה בשתי מילים. היה זה לפני מספר חודשים כאשר מרן ראש הישיבה אושפז וחלה קשות והיה בסכנה גדולה ובניסי ניסים בכוחה של תפילה ניצל ושחרר לביתו. בהגשת כתב השחרור אמר לו הרופא בחיוך: הרב יודע שהוא חי בניסים ממש. השיב לו הרב בשתי מילים: גם אתה. זאת הצוואה: לדעת על כל נשימה ונשימה שאנו חיים בניסים. כי אדם זקן וצעיר בריא וחולה חי באותו נס. דבר נוסף, על כל בעיה הפתרון הוא תפילה תורה ואמונה.

בצוואה שבכתב הרטיט מרן ראש הישיבה לב מאות אלפי המלווים ביום הלוויה בעוצמת הפשטות שבפשטות. כמו למשל, "לא לבזבז כסף עבור קניית מקום בבית הקברות שעולה ביוקר". מדובר ביהודי שכל חייו די היה לו בקב חרובים מערב שבת לערב שבת כרבי חנינא בן דוסא. למרות זאת עברו דרכו ובאמצעות שליחו מיליוני מיליוני דולרים עבור אברכים במוסדות תורה, ולא זו בלבד שלא נדבקה בו פרוטה, אלא שהעביר מסר לא לבזבז כסף אפילו למקום קבורה. צוואתו מדברת בעד עצמה ואין צורך לפרשן אותה, אין בה חידוש

או שינוי מאורח חייו במשך מאה שנים. החידוש הוא שכתב זאת להורות לרבים.

נשאלתי בכלי התקשורת השונים, מי מינה אותו למנהיג ומה מקור סמכותו הציבורית והשפעתו על מאות אלפי אנשים. התשובה ידועה לכולנו. איש לא מינה אותו ולא היתה לו שום סמכות. כל ההשפעה שלו נבעה מלימוד התורה בטהרה והידיעה שכל מה שהוא אומר אין בו שום בדל של נגיעה אישית. כך נוצר האמון בציבור שהפך לכח אדיר של רבים צריכין לו. כי אם הרב שטינמן אמר, זו דעת תורה. אין סמכות דומה בשום שיטת ממשל בשום מקום בעולם.

על חסידותו, פרישותו וסיגופיו עוד יסופר שנים רבות, אבל הצוואה הציבורית שלמדנו ממנו ומדרכו היא שאנחנו בגלות, ויהודי בגלות אינו מפגין כח, כי כח יש לשלטון יותר מלאזרחים. יעקב אבינו בשעתו שהתכוון לדורון ותפילה ומלחמה, וכדברי הרמב"ן, מלחמה: לברוח ולהינצל. כנאמר "חבי כמעט רגע עד יעבור זעם" (ישעיהו כו). מרן ראש הישיבה לא גרס שום כוחניות, מתוך חכמה ועוצמה ולא מתוך חולשה. הוא אמר לי פעם, כסף יש להם יותר משיש לנו, כוח יש להם יותר משיש לנו, תקשורת יש להם יותר משיש לנו, אנו אין לנו שיוך רק התורה הזאת. "תוירה, תוירה, תפילה ואמונה".

ויהי רצון שיהיה למליץ יושר על כל עמלי התורה ועל כלל ישראל כולו לגאולה השלימה במהרה.

**הרב
יצחק רביץ**
סגן ומ"מ ראש עיריית ביתר עילית

השמש של בית שמש

כשהיינו שבורים ורצוצים מהמאבקים הפנימיים בעיר מול הציבור הכללי, כאשר שאלתי שאלות ציבוריות, תמיד היה מעודד ומרגיע ונותן סוג של תקווה. כששאלתי על נציגים שרוצים להצביע נגד הבניה התורנית בעיר האם לפטרם מראש מהקואליציה המקומית, עוד לפני ההצבעה, הוא ציטט מיד את רש"י מפרשת נח

מתעניין ושואל על העיר, התושבים והמוסדות התורניים. הוא ביקש לבנות בעיר ישיבות גדולות שיהיו העוגן הרוחני לעיר, ואכן מאמירה ודיבורים לעשייה של ממש זכינו שמספר ישיבות חשובות עברו ונפתחו בעירנו. צפה הצדיק שזה יוסיף לצביון של העיר ויתן נופך והגנה להצלחת העיר שהיתה חשובה לו.

עם כלות השבעה למרן ראש הישיבה רבינו היקר והנערץ הגאון הגדול הרב אהרן יהודה לייב שטינמן זצוקללה"ה, אספנו כוחות מהצער לכתוב שורות זיכרון לענק הרוח וגאון בענווה שתמצית סוד חייו שזורים באותה צוואה מטלטלת שעצרה נשימה לכל יהודי הצמוד לתורה וליראת שמיים, היכול לראות דוגמא ומופת בדורנו שלנו

חשתי אין באהבה רבה אמר שצריכים גם לתת להם מגורים ושזה יקטין את החיכוך. מהלכה למעשה בנינו גם למגזרים השונים ואכן עצת הצדיק שראה בעין הבדולח שלו. מני אז פסקו הקולות והרעמים

"אולי יחזרו בתשובה". זוהי התקווה והרחמנות האבהית כלפי כל יהודי ויהודי. זה האבא של ישראל.

לכן האבידה היא מרה וקשה, כי הוא בענוותנותו סלד מכל רגש גאווה ואהב את הענווה. עליו כבר אמר המדרש: הנעלבין ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים עליהם הכתוב אומר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". אוי לנו כי הושברנו! מי יתן לנו תמורתו.

זכותו במרומים תגן עלינו על עירנו בית שמש ועל עם ישראל אמן.

בימי המאבק שלנו על הבניה למגזר החרדי בעיר, נכנסתי אליו בקודש יחד עם נציגי 'דגל התורה' היקרים לשאול אודות הקמת גם שכונה נוספת למגזר הכללי. חשתי אין באהבה רבה אמר שצריכים גם לתת להם מגורים ושזה יקטין את החיכוך. מהלכה למעשה בנינו גם למגזרים השונים ואכן עצת הצדיק שראה בעין הבדולח שלו. מני אז פסקו הקולות והרעמים וההפגנות וזכינו לשיתוף פעולה פורה ונדיר עם שאר המגזרים שגם הצטרפו לקואליציה המקומית בעיר.

לאיש אלוקים קדוש ונורא.

זכתה עירנו בית שמש שהצדיק הגיע לעירנו למספר ביקורים. עדיין מהדהדת שירת האלפים "צהלי ורוני יושבת ציון, כי גדול בקרבך קדוש ישראל". אכן, מראות מרטיטים עם הוד זיו קדומים שהטריח עצמו להגיע לעיר שלימים הפכה למעוז התורה עם מאות מוסדות חינוך וחסד, שרבים מהם נזקפים לעשייתו, שהרי פרוסה היתה מצודתו לכל הארץ והעולם.

זכורני כאשר נפגשתי עימו לדון בנושאים העומדים על הפרק בעירנו בית שמש, תמיד היה

ניצחון במגרש הישיבה

מבט מפוכח של חכימא דיהודאי שהותיר שני בני ישיבה על ספסל הלימודים ואף הפך אחד מהם לבן עליה

הם היו שני תלמידי ישיבה סבירים, השתתפו בסדרי הישיבה ושמו כמעט על כל אורחות בני הישיבה. כמעט, למעט דבר אחד: חיבתם למשחקי ספורט. לא שחלילה שיחקו כדורגל, אבל היתה להם חולשה של ממש להיות בעניינים, לצפות במשחקים ולעקוב אחרי התוצאות. מכורים לעבודה שהיא זרה לבן ישיבה. וכך ביום בהיר - וליתר דיוק בלילה כהה - נלכדו השניים צופים במשחק כדורגל בקיוסק מרוחק מהישיבה ונשלחו הביתה לחופשה בת חודש ימים.

היתה זו מכה קשה עבורם, עם פחד ודאגה לעתידם הלוט בערפל. החליטו השניים לעלות למעונו של מרן ראש הישיבה הגר"ל שטיינמן זצוק"ל לחלות את פניו ולבקש ממנו שיוורה להשיבם לישיבה.

כדרכו ביקש מהם ראש הישיבה בקשה צנועה: התחייבות לחודש שלא לצפות במשחקי כדור. לא לתמיד, רק לחודש ימים. קיימו וקיבלו עליהם ועם ההתחייבות שבו השניים לישיבה. ראשי הישיבה קיבלו אותם חזרה בהוראה ישירה מלשכת הגזית.

מתברר, כי בעת ההתחייבות לא זכרו השניים את אחד המשחקים הגדולים ביותר שיש בתקופה הקרובה, עליו הם מאד התקשו לוותר. הם פנו למשגיח בישיבה שיאפשר להם באופן חד פעמי לצאת למשחק העניק, אבל הוא התנער: "זו התחייבות שלכם מול הרב שטיינמן, עלו אליו ונסו לשנות את הגזירה".

בעיוורון חושים ובמרדף אחר תאוות ליבם, עלו השניים - שלא היה להם הרבה מה להפסיד - לבית ברחוב חזון איש 5 ושטחו בפני ראש הישיבה זצוק"ל את הדילמה הלא קלה והלא פשוטה עבורם.

ראש הישיבה ישב בכובד ראשו והידועומצחו חרוש קמטים. "איך קוראים למשחק?" הוא מתעניין. עונים השניים את שם המשחק, וראש הישיבה מתעניין במהות המשחק. החלו השניים להסביר את ייחודיות המשחק הספציפי המאגד את טובי השחקנים, כששתי מעצמות ספורט נאבקות על המקום הראשון. "מי השתיים?", ממשיך ראש הישיבה לגלות התעניינות, והם עונים את שמות הקבוצות המשחקות זו מול זו...

והוא יושב עמם ממרום גילו ייחוסו ומעמדו הרם. יושב וחוקר ומתעניין מי נגד מי, למי יש יותר סיכויים ועל איזה קבוצה הם מהמרים. מתוך שהיו להוטים להשיג את אישורו ומתוך שכרון חושים, לא עמדו השניים על דעתו לאן הוא חותר.

ואז בסיום השיחה הארוכה, אמר להם את התשובה הבאה: "אני רואה שזה כזה משחק חשוב, אני לא יכול לאסור עליכם לראות אותו". הם כמעט התעלפו מהתשובה. אז הראש ישיבה מאשר לנו לצאת? הוא אומר להם: "כן", ואז מוסיף משפט קצר: "אם בכל זאת תתגברו על הרצון שלכם, אני מבטיח לכם שייפתח בפניכם שערי סייעתא דשמיא".

הם חזרו לישיבה עם האישור ביד, אבל עם הברכה בלב. הם כמו בן לא הלכו למשחק. מי רוצה לוותר על "שערי סייעתא

דשמיא"?! אחד מהם נכנס לבית המדרש, התחזק והפך לירא ושלם, מתמיד השוקד על תלמודו ועושה חיל ביראת השם, שערי סייעתא דשמיא האירו לו את דרכו החדשה.

השני עדיין חיפש את עצמו. כשבועיים לאחר המשחק זכה לפתע בסכום של מאות אלפי ש"ח כפיצוי בגין תביעה אותה הגיש יותר משש שנים קודם, ורק עכשיו ניאותה חברת הביטוח לשחרר לו. שערי סייעתא דשמיא נפתחו גם בפניו.

לימים מסיפרו לראש הישיבה זצוק"ל את הצלחות השניים, נענה ואמר: "נו, לראשון היה שכל". כאומר: ידע הראשון לנתב את הסייעתא דשמיא לחיי רוחניות, על פני חיי גשמיות.

דומה כי סיפור זה על מרכיביו השונים והייחודיים מבטא את דרכו החינוכית של מרן זצוק"ל. הוא לא הלך בכח, הוא העניק להם אישור אבל סייג את זה ככדאי פחות לעומת הוויתור על התאוה. וכמו לא די בכך, ביקש להעצים בעיניהם את הוויתור והתעניין בהרחבה אודות המשחק המיוחד, ורק לאחר ששוכנע כי אכן הוא מיוחד ויקר לליבם העניק את אישורו ורק אז העניק גם את הבטחתו למי שיתנזר ממנו. חכימא דיהודאי.

אכן שערי סייעתא דשמיא היו פתוחים בפניו של מי שהתנזר כל ימיו והתנער מתאוות הגוף והנפש. מודע היה מרן זצוק"ל לקדמת העולם, התעניין והכיר, ובכל זאת ויתר והעדיף להישאר מאחור. זכה וזיכה את הרבים.

יהי זכרו הגדול מבורך.

הרב משה אבוטבול ראש עיריית בית שמש

תחושה של פחד ומורא

בס"ד המוצלחת ביותר בכל קנה מידה.

מִרְנֵי זְצוּק"ל העריך מאוד את העיר ביתר ושלח לעיר הרבה מתלמידיו שבאו להתייעץ איפה לקנות דירה. הוא ליווה את ההתפתחות הרוחנית של העיר, וכל מוסד, שנפתח בעיר ב-20 שנה האחרונים הם בהוראתו ובהדרכתו.

בשנים הראשונות של ביתר הייתה

מאז זכיתי להיכנס אין ספור פעמים למִרְנֵי זְצוּק"ל ולקבל ממנו הדרכה עצמה ותושייה, הן בהיותי בחור צעיר, והן לאחר מכן בעבודתי הציבורית.

זכיתי במשך שנים להחזיק רשת של 22 כוללים בעיר ביתר, באחד הימים באו אלי שליחים של אדמו"ר מפורסם שלוקהילה גדולה בעיר ביתר לבקש שאפתח כולל עבורם, בהיותי אדם עם שייכות

תחושה של פחד ומורא מלווה את הכתיבה על גאון ישראל מנהיג היהדות החרדית הקדוש והטהור מורנו ראש הישיבה זצוקללה"ה.

הפעם הראשונה בה זכיתי להיכנס לביתו היה בדיוק לפני 29 שנים בחנוכה שנת תשמ"ט.

אאמו"ר ח"כ הרב אברהם רביץ נסע למִרְנֵי זְצוּק"ל כדי להיוועץ בנושא ציבורי, הימים היו ימיה הראשונים של תנועת דגל התורה

מִרְנֵי זְצוּק"ל העריך מאוד את העיר ביתר ושלח לעיר הרבה מתלמידיו שבאו להתייעץ איפה לקנות דירה הוא ליווה את ההתפתחות הרוחנית של העיר, וכל מוסד, שנפתח בעיר ב-20 שנה האחרונים הם בהוראתו ובהדרכתו

מצוקת כוללים בעיר, מִרְנֵי זְצוּק"ל היה זה שדאג ודחף להקמת עוד ועוד מסגרות, והוא זה שדחף את הרשתות הגדולות עטרת שלמה יששכר באוהלך, וישיבת מיר, שיפתחו שעריהם עבור בני העיר ובתוך העיר.

למען זכרו נמשיך את צוואתו הרוחנית לעשות הכל להגדיל תורה ולהאדירה, לחזק ולרומם את אברכי הכוללים שעליהם נשען העולם.

מפלגתית ברורה, נגשתי למִרְנֵי זְצוּק"ל להתייעץ האם מוטלת עלי החובה לדאוג לקהילות שאינם תחת תנועתנו, מִרְנֵי זְצוּק"ל נחרד מעצם השאלה ואמר לי "הכוללים החסידים יהיו הלשם שמים שלך", ואמר מכאן והילך תראה ס"ד מיוחדת בגיוס הכספים.

ידידי וצוות המשרד של אותה תקופה מעידים שנסיעת גיוס הכספים שהייתה מיד אחרי פתיחת הכולל המדובר, הייתה

והימים הראשונים לכהונתו של אאמו"ר כחבר כנסת. מִרְנֵי זְצוּק"ל הורה לאבי זצ"ל מה עליו לעשות, אבל הוסיף ואמר, "תלך לר' אהרון לייב לשמוע את דעתו ומה שיאמר כך תעשה",

משם יצא אאמו"ר זצ"ל ישר לביתו הצנוע של מִרְנֵי זְצוּק"ל הרב שטיינמן, אגב, שמעתי מאבי זצ"ל עשרות פעמים שמִרְנֵי זְצוּק"ל שלח אותו כדי לשמוע את דעתו של מִרְנֵי זְצוּק"ל הרב שטיינמן.

"מרן הגראי"ל היה פך השמן הטהור"

רבה של מעלה אדומים בהספד מרטיט על מרן מנהיג הדור זצוק"ל

מאת: ישראל לביא

הרב מרדכי נגארי רבה של מעלה אדומים סיפר בערוץ 7 על מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל שהסתלק בשבוע שעבר. "הרב שטינמן היה מאותם צדיקים מועטים שהקדוש ברוך הוא שותל בכל דור, הוא היה פך שמן טהור שנשמר בחותמו של כהן גדול משרידי דור דעה שראה גדולי עולם עוד מלפני מלחמת העולם הראשונה והיה בקשר עם גדולי ישראל. הרב נגארי סיפר "אנחנו זכינו לראות אותו גם אצלנו בעיר מעלה אדומים, לראות את הסיגוף שלו והקדושה שלו ומצד שני את הפיקחות שלו".

זוה בהחלט לקח שצריך ללמוד לציבור שלנו, שמי שנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל, ואת זה צריך ללמוד מגדולי הדור הרב שטינמן שהיה זקן מאוד וראה רק תורה ותורה, ונוסף לזה כוח הזקנה שנתנה לו את ממעמד של גדול הדור על כל הפקחות הענקית שהיתה לו.

הרב הוסיף: "יש לנו את זקני הדור

שלנו. היום רואים הרבה אנשים חכמים, וזכרם וצדיקים שקופצים ורוצים להייעד דעה בכל דבר ענין והלכה. אבל צריך כיום באמת להיות מחוברים לגדולי ישראל הזקנים, לרבנים הגדולים, לראשי הישיבות הגדולים ולא ללכת אחרי הצעירים".

מרן הגר"ש כהן: הגראי"ל מסר את נפשו למען התורה

נשיא מועצת חכמי התורה מרן הגאון רבי שלום כהן שליט"א ספד למרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל בדברים שנשא במעמד לתלמידי ישיבת 'אור אברהם' בבני ברק

מאת: ישראל לביא

ממעמד מיוחד שנערך לתלמידי ישיבת 'אור אברהם' בבני ברק, נשא דברים נשיא מועצת חכמי התורה מרן הגאון רבי שלום כהן שליט"א, המכהן כנשיא הישיבה. במעמד השתתפו רבני הישיבה, תלמידי הישיבה ובוגריה, הורי התלמידים וקהל רב. דבריו פנה הגר"ש כהן אל התלמידים וביקש לחזקם בתורה וביראת שמים. בין דבריו בנאומו הזכיר הגר"ש את מרן ראש הישיבה הגראי"ל ואמר: "הוא מסר את נפשו בשביל התורה בכל המצבים ובכל הזמנים ולכן הקב"ה זיכה אותו למה שזכה".

הוא פנה לבחורי הישיבה: "בחורים קקרים, זה מה שהקב"ה דורש מאיתנו - לערוך את המאמץ שלנו להתמסר, להימסר ולהתאמץ בתורה, ובחור שיעשה כך מובטח לו שיצא גדול בישראל".

צוואת הגראי"ל תפתח היום ושם יוקרא שמו של הממשיך בראשות הישיבה

בעצת הגר"ח הוחלט: הישיבה תקרא ע"ש מרן הגראי"ל שטינמן זצ"ל

מאת: ישראל לביא

והותו של ראש הישיבה החדש של "אורחות תורה" שהיה בנשיאותו של מרן הגראי"ל שטינמן, תיחשף לציבור השבוע השבו. כך חושף אתר אקטואליק. לפי הדיווח של מנחם קולדצקי, לאחר

שמרן ראש הישיבה הגראי"ל שטינמן הלך לעולמו הוא הותיר אחריו צוואה שבו כתב יי ימשיך את ראשות הישיבה במקומו. הצוואה עצמה תפתח ביום רביעי במעמד רבני הישיבה, אז יוקרא שמו של ממשיך דרכו בראשות הישיבה. בין השמות שעלו כמדידים לרשת את מרן הוא הגר"ח דיסקין, וכן שמו של הגאון רבי איתמר גרבוז, שניהם מראשי הישיבה.

עוד כותב קולדצקי כי מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א החליט לקרוא לקרית הישיבה שנבנית בימים אלו על שמו של מרן ראש הישיבה הגראי"ל שטינמן זצוק"ל. קרית הישיבה תקרא "אילת השחר".

טור אישי

תורה תפילה ועבודה: שלושת עמודי העולם אצל צדיק יסוד העולם

כפי שמספר החברותא של מרן זצוק"ל, הגאון רבי משה יהודה שניידר שליט"א בגליונו "פרי חיים"

תורה

התמדתו הנוראה של רבינו, אין לתאר ואין לשער. כאשר שנים על גבי שנים לא פסק פומיה מגירסא ממש, ולא יכולנו לראות את רבינו בלי שמעיין בגמרא או כותב חידושו. ואף כשהיו נכנסין אליו לשאול, היה שומע את השאלה תוך כדי שממשיך לכתוב, ועונה תוך כדי כתיבה, רק בסיום ממש היה מרים ראשו ואומר שלום.

ואף בשנים המאוחרות יותר, כשראה שאין מנוס והכרח הציבור לקבלם ולענות לשואלים, מתחילה היה מקבל בעמידה ליד דלת הכניסה לבית, במשך שעה ושעתיים, באמרו שבאופן כזה אנשים מקצרים, וחוסך זמן. עד שפעם אחת התעלף באמצע השיעור, ואמר לו הרופא שאסור לו לעמוד כ"כ הרבה זמן, התחיל לקבל בחדרו כשהוא יושב, אך היה מוציא את הכסאות מהחדר, כדי שלא יתעכבו אנשים, ואמר לי שהרש"ש לא היו לו כסאות בחדר מטעם זה.

וכן בתקופה מסוימת, כשהתחנן לפניו הרופא, שילך לטייל עשרים דקות כל יום, הסכים לצאת באישון לילה, ורק עם מלווה אחד, שיודע שלא יטרידנו עם שאלות. והי' שקוע במחשבותיו כל הדרך.

וזכרים תלמידי ישיבת פוניבז' לצעירים, את המשמרות שהי' עושה רבינו הכ"מ בחדרו, ואח"כ בשעת השיעור הי' שם ידו על עינו לכמה רגעים, ומנמנם, וממשיך את השיעור.

תפילה

כמה שיחות וכמה עבודה השקיע רבנו כל ימי חייו בתפילה, מבהיל על הרעיון. "עבודה" כפשוטו. לא מדבר על הקפדתו לבוא מוקדם לפני התפילה, ולשבת רגוע כדי להתכונן לתפילה. וכשהיה יוצא למנחה או מעריב לבית הכנסת שהי' מהלך חמש דקות, היה יוצא הכי מאוחר רבע שעה לפני זה.

ואיני יכול לשכוח כשפעם אחת הזמינו ת"ח יקר לעשות בביתו שילוח הקן, והי' מרחק כמה דקות מבית הכנסת. עלה רבינו שלש קומות, ודפק עם מטאטא מתחת לרגלי היונה, ושילחה, ורצה בעל הבית שיעלה על הסולם להוריד את הביצים, לקיים ואת הבנים תיקח לך, אך ראה רבינו שעוד כמה רגעים מתחילים מעריב, אמר אלך למעריב, ואחזור לקחת את הביצים, וכך עשה ירד למעריב, וחזר עוד פעם ועלה שלוש קומות, כדי לסיים את המצוה. וכל הטירחא היתה, כדי שלא לאחר מעריב אפילו בדקה. וזה אחד מהרבה מעשים.

והתפילה עצמה, באיזה מתיקות אמר פסוקי דזמרה, כמונה מעות ממש, עם ניגון מיוחד נעים מאד. ובעיקר

הזכרונות של השכנה: 41 שנה אני עומדת בחלון לראות את הרב מדליק את הנרות

עיתונאי שסיקר מקרוב את מסע ההלוויה על מה שקרה אחרי סתימת הגולל והעדות המרגשת של שכנתו של מרן

בברכה. אבל בפעם הראשונה מזה יותר משישים שנה, מי שמדליק את החנוכייה בחלון הזה הוא לא הרב שטיינמן. שרקי מסכם בהתפעלות: "ההתמדה הזאת, הפשטות, הדירה הישנה ואורחות החיים שלא השתנו גם כשהיה אברך ור"מ צעיר וגם כשהפך למנהיג החרדי הבולט, היו סוד עוצמתו של הרב שטיינמן".

מיהרה לחלון. "כבר ארבעים ואחת שנה אני עומדת כאן בעשרה לחמש בדיוק לראות אותו מטפס על שרפרף ומדליק נר ראשון", סיפרה והתיישבה בכורסה, כמו מצפה לראות את השכן ממול, גדול הדור, מדליק שוב את הנר. עוד היא מדברת והנה בבית ראש הישיבה התריסים נפתחים מעט, חנוכייה מוצבת ונר ראשון מודלק

מאת: ישראל לביא

סספר העיתונאי יאיר שרקי את רש"י מאותה ההלוויה בת מאות אלפי המל"וים, ואף חושף מה שמע מתוך ביתם של השכנים שגרו בסמיכות למרן הגר"ל. וכך כותב שרקי: "שעה קלה אחרי סתימת הגולל על קברו הטרי של הרב אהרן לייב שטיינמן, העדות היחידה שנותרה ממאות האלפים שהתקבצו לחלוק לו כבוד אחרון היתה כוסות חד פעמיות ובקבוקי שתיה שנערמו בשולי המדרכה לאורך רחוב חזון איש, מביתו הקטן בקצה האחד ועד בית העלמין בקצה השני. המלווים מיהרו להדליק את נרות חתנוכה, נר איש וביתו, ורק קבוצת עיי תונאים וסקרנים נותרה על המדרכה מול הבית בחזון איש 5. אנחנו תפסנו עמדת שידור בסלון ביתה של אשה שמתגוררת בבנין מהעבר השני של הרחוב. טלוויזיה יין בבית הזה, אבל אנשי הטלוויזיה הוכי נסו אליו, עם הציוד והמצלמות, בשמחה ובלי שאלות. מחלון ביתה של הגברת פפפר לראות היטב מה קורה בתוך הס' לון של גדול הדור. מיד עם השקיעה היא

תפילת שמונה עשרה, איזה עמל השקיע בכוונת ברכה ראשונה. עד שהיה ניכר שבזמן שהיה תשוש וחלש, הי' מאריך יותר בברכה ראשונה, כי היה מתאמץ מאד לכון כל מילה ומילה. והרבה פעמים היה מוליך אצבעו על תיבות התפילה, מילה מילה.

גמילות חסדים

כמדומני שהיסוד של גמילות חסדים, היא "המחשבה על השני", וממילא כבר מסתעף כל המעשים בפועל. וכזה ראינו אצל רבינו הכ"מ. יום יום, לחשוב על השני באופן מופלא ביותר.

ובשעתו כשהיה רבינו מקבל קהל בלילה, משעה תשע ורבע עד עשר וחצי, ולאחר מכן ברבע לאחר עשרה התחיל השיעור בזבחים. איזה גן עדן היה. מה יהיה אתנו? ועכ"פ הרבה פעמים הי' רבינו יושב כמה רגעים תפוס בשרעפים, ולא יכלו לדבר אתו. וכמובן שלא העזנו לשאול מה קרה.

אך פעם אחת נכנס המוהל המפורסם מפ"ת הרה"ג ר' שלמה מילר זצ"ל, ואמר לו רבינו, אתה רואה את כל הפתקים עם הצרות שמונחים כאן על השולחן, אם תקרא מה שכתוב כאן לא תוכל לישון שבועיים. והוסיף רבינו שמטעם זה הרבה פעמים אחרי ששומע במשך שעה ארוכה את צערן של ישראל, אינו יכול לרכז את ראשו ללמוד, וצריך למשוך את עצמו בכך כדי שיוכל להתרכז. כך היה תמיד דואג לכל יחיד ויחיד באופן מופלא ביותר.

אוי לנו מה אבדנו. איי, לבן של ישראל כפשוטו.

וזאת התורה

פרשת השבוע בשבעה כרכים מאת הסופר והמחבר הרב אברהם אוחיון

ביציפי
למניניה
איכותי

סדרה מרתקת של סיפורי התורה כפי שלא סופרו מעולם. בריאת העולם, נוח ודור הפלגה, אברהם, יצחק ויעקב, שנים עשר השבטים, שעבוד מצרים, ישראל במדבר, המשכן וכליו, קורח ועדתו, המרגלים, מלחמת סיחון ועוג, כל אלו ועוד מסופרים בסדרה זו בלשון קלה, בשילוב מדרשים נדירים וידועים, תוך שימת דגש על איכות שטרם נראתה כמותה. האיורים מתארים את מאורעות התורה מזוויות חדשות ומפתיעות. וכל זאת, בהתאמה לכלל הגילאים, מגדול ועד קטן.

מחירים מיוחדים למוסדות, חברות תהלים, 'מתמידים' וכד'

050-4164-500
4164500@gmail.com

להזמנות ומשלוחים בכל רחבי הארץ

הרב אברהם אוחיון — הרב אלתרן שטיינמן
מרן בא בימים
ספורים ממשפחת חיי
של מרן ראש הישיבה
הגאון הגדול
ומנהיג הדור
רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל

26
ספורים נדירים בלוגי
ציורים אותנטיים
ביוגרפיה בלוגי
תמונות יחודיות
ואלבוים תמונות
ממשפחת חיי

מחירים מיוחדים למוסדות, חברות תהלים, 'מתמידים' וכד'

050-4164-500
4164500@gmail.com

להזמנות ומשלוחים בכל רחבי הארץ

לשכת
מ"מ ראש העיר
יצחק רביץ

לשכת
ראש העיר

הודעה חשובה

היום יום רביעי

יוקרון על גבי מסך בשידור ישיר

עצרת המספד המרכזית

בראשות גדולי ישראל
המתקיימת בישיבת אורחות תורה
בשעה 5:30

לזכרו של מרן רבן של ישראל

רבינו הגדול

רבי אהרון יהודה לייב

שטיינמן

זצוקלה"ה

• באולם של ישיבת הר"ן רחוב זוועהיל 2

• באולם של בית הכנסת "טוב דעת" רחוב פנים מאירים 7

מעשים קטנים על אדם גדול

מאת: ישראל לביא

*

ספריו של הרב שטיינמן זצ"ל נקראים אילת השחר. אילת הם ראשי תיבות אהרן יהודה לייב תמר. הרב שטיינמן הכניס לשם הספר את שם אשתו מפני שהיא שותפה שלו בכל, גם בתורה.

משהו שהבעלים צריכים ללמוד איך מתייחסים לאשה.

*

נכנס ראש ישיבה אחד למרן הראש ישיבה זצ"ל וסיפר לו על בחור בישיבה שרוצים לסלק אותו... שאל אותו מרן הראש ישיבה זצ"ל האם הוא מכיר את שם האמא של אותו בחור. הראש ישיבה ענה בשלילה. תגובתו של מרן ראש הישיבה היתה: "עוד לא התפללת עליו אפילו וכבר אתה רוצה להעיף אותו מהישיבה?!"

זה לב של יהודי אמיתי.

*

בחור הגיע להרב שטיינמן והתאונן בפניו, הוא מתבגר והולך ושידוך אין. הרב בירך אותו בלבביות, אבל הבחור לא היה מרוצה עדיין, ואמר: "שנה שעברה ביקשתי ברכה, והרב כבר בירך אותי. זה לא הועיל". הביט בו הרב שטיינמן, הפליט חצי חיוך, ואמר: "אז הגעת לדרוש פיצויים?"

*

באחד מאשפוזיו האחרונים של הרב בבית החולים בשנה האחרונה, אמר לו הרופא בבית החולים. "דע שאתה חי בנס ממש", הרב ענה לו בפשטות: "גם אתה".

התיעוד המדהים שכבש את כולם: כשמרן זעק "הכל גאוה, רק גאוה"

הפשטות זעקה מכל פינה אצל מרן ♦ אבל מה היתה תגובתו המפתיעה כשמנהלי חידור לא רצו לקבל ילד בגלל סיבות שונות ולא מוצדקות?

מאת: ישראל לביא

לאחר הצוואה שהרטיטה וטילטלה את לבב כולם חרדים כחילונים ואפילו גויים, נעבור לתיעוד שמרגש את כל מי שרואה אותו. קוראים לו סרטון ה"גאוה". זהו סרטון שהופץ באינספור מדיות תחת הכותרת "גאוה, גאוה, גאוה". וכך היה הסיפור המדהים: שני עסקנים חשובים יושבים שם מול הגרא"ל, בביתו הפשוט ההסגני, ומנסים להסביר מדוע צריך לדיחות ילד ממשפחה לכאורה "פתוחה" יותר, ולא לקבל אותו למוסד לימודי מסוים. הם מציגים שלל נימוקים, ובין היתר מציגים שמישהו מתנגד לקבלת הילד בגלל הרמה הדתית של המשפחה. כאן השקט ששרר עד אז בחדר הקטן הופר בבת אחת. מרן זועם, כועס, צועק: "תמיד יש אחד שרוצה גאוה. רק גאוה. שום דבר לא. גאוה, גאוה, גאוה, גאוה."

גאוה. שלא תחשוב שהוא ירא שמיים, רק גאוה. מאה אחוז! א גרויסע בעל גאוה (בעל גאוה גדול). זה דו שיח מכוון. הוא מאפשר הצצה אל מאחורי הקלעים, לשיקולים שהניעו את הרב. הוא הזהיר תמיד שבשם ההשקפה והאידיאולוגיה אפשר לרמוס את המידות הטובות והמוסר. הוא ראה לנגד עיניו את ילד הדחוי, שאותו לא הכיר, ולא את הרבנים ומנהלי המוסד.

מספרת העיתונאית סיון רהב מאיר: "בתקשורת סיפרו כמה היה מנהיג גדול, בבל אוהביו ומכריו ותלמידיו הרבים ד"ר ברוך על כמה היה מנהיג "קטן". כמה היה נגיש וזמין לכולם - לילדים, לאיש החולה, לרווקה המבוגרת, לכל מי שחש מצוקה קקושי. "לא באו אליו בשביל סגולות ומופתים", איבחנו אתמול מישור שנהג לפקוד

את ביתו, "באו אליו נטו כדי להתייעץ. כדי לשמוע דעה של אדם חכם". האויב האמיתי שלו לא היה החילונים ולא החרדים הקנאים, אלא הכבוד, הגאוה, האגו. על משימת התיווך העצמי הזו הוא דיבר והטיף ונאם באינספור הזדמנויות. לראיה היא מציגה מאמר חריף שאמר בענין אכילת נבילות וטריפות: "הנה ציטוט אחד שמייצג את תפיסתו - שלפיה אין לחפש כל הזמן מה לא בסדר אצל האחרים, ללא מה דורש שיפור אצלך: כשמרן התיבטא פעם "כשמדברים על חילונים אנחנו אומרים שהם צריכים לחזור בתשובה, שהם אוכלים נבילות וטריפות, וחושבים שאנחנו אא אוכלים נבילות וטריפות. אבל יש נבי לות וטריפות שגם אנחנו אוכלים: שנאת יינם, מחלוקת, כל הדברים שבין אדם לח"ר". וכל מילה מיותרת.

המונולוג המרגש של העיתונאי החילוני על הלוויית מרן

מה עורר את קנאתו של העיתונאי החילוני? ♦ "הקללות שלי התחלפו בסוג של קנאה במסירות הזו"

מאת: ישראל לביא

מונולוג קצר של העיתונאי והמגישר החילוני רזי ברקאי בפתיחת תכניתו בגלי צה"ל, יום אחרי ההלוויה. בפתיחת התכנית הזו כבר נשמעו בעבר מונולוגים רבים נגד הציבור החרדי. ופתאום, אמר ברקאי כך: "אתמול לקח לי שעתיים להגיע הביתה מגלי צה"ל לבית שלי. בדרך כלל זה לוקח לי 20 דקות. כמו כל הנהגים, התעצבנתי וקיסרתי. אבל אז ראיתי לנגד עיניי אלפים, אלפים,

צעירים ומבוגרים, משאירים את המכונית שלהם בשולי הכביש וצועדים לבני ברק. הם הלכו חמושה ולפעמים עשרה קילומטר רים ברגל. היה ברור שהם לא יספיקו להגיע בזמן, ובכל זאת הם הלכו. ואת כל הדרך הזו הם היו צריכים לעשות כמובן אחר כך בכיוון ההפוך. זה היה סוריאליסטי, וגם מעורר השתאות. פעם, כשהייתי ילד, הייתי הולך ברגל לאצטדיון רמת גן, אבל בחיים לא הייתי הולך ברגל להלוויה של זקן בן 104. הקללות שלי

התחלפו בסוג של קנאה במסירות הזו". עיתונאי החילוני העביר את תחושתו של רבים: מי האיש הזה, שאלו עצמם רבים השבוע, ואיפה הוא היה עד היום? למה אנחנו שומעים תמיד רק על קיצוני בית שמש או על חוסמי הכבישים, ועד כמה הם בכלל מייצגים? 364 ימים בשנה מסביר רים לנו מה לא בסדר אצל החרדים. פתאום ייום אחד, עצרה החברה הישראלית להתפעל ממה שכן.

גאון הפשטות: הסטנדר המיותם שכבש את הלבבות

ציור: בני המשפחה

מרן חי עם סטנדר בן שבעים שנה שקיבלו כעולה חדש ♦ ומה עשה רבינו בסטנדר והכסא כדי שלא ינמנם בזמן לימודו

מאת: ישראל לביא

במשך עשרות שנים שימש כסא אחד את מרן ראש הישיבה הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל, בכל שעות היום והלילה, לעי מול בתורה הקדושה ולקבלת קהל. את הכסא קיבל מרן ראש הישיבה עם הגיעו ארצה לפני למעלה מ-70 שנה כעולה חדש. מדובר בכסא עץ פשוט, ללא ששענת או ידידות, שאף נשאר בצבעו המי קורי.

לאחר קבלת הכסא, מספר מקורבו הרב יעקב רוזנשטיין, פנה מרן זצ"ל עם ככסא לנגר בכפר סבא, וביקש ממנו להגביה אותו כדי שרגליו לא יגיעו לרצפה, כך שאם ירדם או ינמנם באמצע הלימוד, יתעורר מיד. כמו כן הורה להשאירו ללא

משענת כדי שהוא לא ישען במהלך לימודו. "על הכסא הזה הוא ישב עשרות בשנים והגה בתורה יומם ולילה", מספר הרב ר' זושטיין, "כסא שנותר עכשיו מיותם, הכסא ההסטנדר היתר מים שנשארו, רואים את זה ובוכים".

עמותת עזרת ישראל

תורה * קהילה * רווחה

(ע"ר מס' 9-58039709)

אוי לו לדור שאבד קברניטו

אבלים דוויים וכואבים אנו בעלות לגנזי מרומים

מרן קודש הקדשים

רבן של ישראל

רבינו אהרון יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל

האיר שמי תבל בתורתו ובצדקותו למעלה ממאה שנים

וכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'

תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו הוא ימליך טוב בעדנו

כתובת העמותה: רח' שמעיה 18 ב"ב 5131010

לתרומות לחשבוננו בבנק פאג"י מס' 52 סניף חזון איש מס' 188 מס' חשבון 409-405620

כולל

לרבנים ודיינים
תל ברוך

הקמת והפעלת
בתי כנסת

עזרה
למשפחות נזקקות

שיעורי תורה

חוגי בית
ופעילות קהילתית

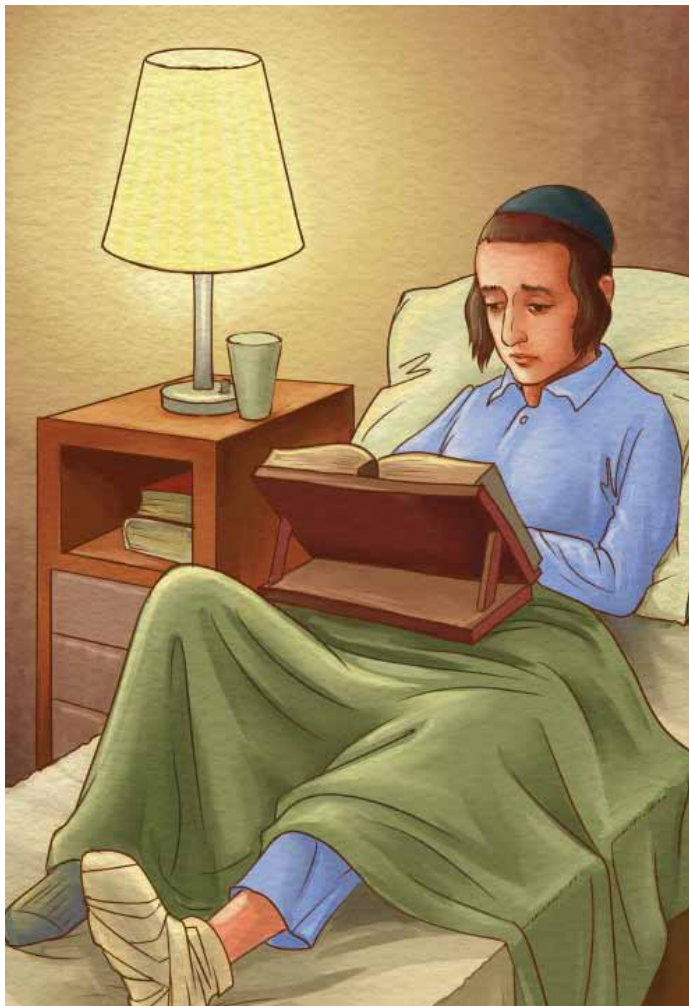
עובדות והנהגות ממרן מנהיג הדור זצוק"ל

מתוך הספר "מרן בא בימים" של הסופר
הרב אברהם אוחיון והרב אלחנן שטינמן

מחליים רעים דליתנו

חזיו - והנתוח עבר בשלום. נתוח
בימים ההם היה ענין מרכזי ומסבך
מאד, אף למרות זאת מיד למחרת
שלחווה הביתה בעגלה רתומה
לסוס, בגלל מחסור במקומות
אשפוז.

כך, ללא תנאים מינימליים שב
לביתו, עד שבחסידי ה' נרפא
לחלוטין.

מומר שכבר יצא לגמלאות, והיה
גר בסמיכות לבית הזרי רבנו.
לאחר ששה שבועות שאף אחד
לא הצליח לאבחן את הבעיה ברגל,
העלה הוא את ההשערה שיתכן
שנכנס גוף זר ממכתכת לתוך
העצם, והוא זה שגורם לכאבים.
הוא שלח את הילד לצלום רנטגן
בבית החולים. לצורך כך היה צריך
רבנו לנסע עם אמו

ברכבת נסיעה ארוכה
ורונית סבל, ולדדות
עם רגלו הכואבת עד
לבית החולים. הם
הגיעו לבית החולים
ביום ששי, ושם
אכן גלו את הסכה
התקועה בעצם, וראו
כי התפתח סביבה
זהו חמור ומסכן,
ועל אף ששבת כבר
נכנסה, הכנס הילד
ללא שהיות לחדר
הנתוח, עד שהצליחו
לאחר שעות רבות
להוציא את הסכה מן
העצם. בחסידי ה' לא
הגיע הזהו למחזור
הדם - עבודה שהיתה
מסכנת חלילה את

כל חזיו היה רבנו מרבה לספר
ולהודות לקדוש ברוך הוא על
רב חסדיו עמו, על שהציל אותו
מרעב נורא בימי ילדותו, על הצלתו
הפלאית מן השואה האזימה, שנותר
שריד יחיד מכל משפחתו הענפה,
על רפואה ששלח לו מכל מיני
חליים שבאו עליו, ועל חסדיו שבכל
רגע ורגע. כאשר יצא לאור ספרו
"אילת השחר" על נדרים, כתב
בהקדמה שישימש ספר זה כתודה
לקדוש ברוך הוא על הטובות שגמל
עמו.

אחד מן החסדים שעליהם ספר
רבנו היה בהיותו נער צעיר בן
שנים עשרה. יום אחד הכניס
הנער הצעיר אהרן יהודה לייב את
רגלו אל המגף, ומבלי משים נכנסה
סכת מתכת קטנה לתוך רגלו, עד
שנתקעה עמק בתוך עצם העקב.
בתחלה לא הבחין בכך, אף לפתע
חש כאבים אימים ברגל שהלכו
והתעצמו. כלפי חוץ לא נכר היה
מאומה, ואף אחד לא הבין מה פשר
כאביו העזים. ששה שבועות שכב
בביתו והתיסר בכאבים נוראים.
הוא לא הצליח לדרוך על הרגל ולכן
אף לא הלך לתלמוד תורה.

בעיר בריסק היה חובש זקן, יהודי

עובדות והנהגות ממרן מנהיג הדור צוק"ל

כבוד גם לילדים

כתוב בחמש במפ"ש האם יפת
היה צדיק או לא! זה למדן אמת!
ידעת מצין לענות על השאלות!
וישראל יצא מחדרו בחיוף קורן
ומאשר. כף נתן לכל ילד שנבחן
אצלו הרגשה טובה, וכלם יצאו
ממבחן אצלו בתחושה שהצליחו,
וכך קבלו חשק להמשיך ללמוד.
תמיד היה מקפיד לשאל שאלות
קלות כדי לא להכשיל אף ילד
בבחינה, ואמר תמיד כי גם ילד -
בן אדם הוא, ואסור לבישו ולבזותו,
בדיוק כמו אדם מבוגר ואף יותר!

"איזו פרשה הנכם לומדים כעת?"
ענה לו ישראל: "פרשת נח". החל
רבנו לשאל: "האם נח היה צדיק?"
"כן", ענה הילד. "ושם בנו היה
צדיק?" המשיך הרב לשאל. "כן",
ענה ישראל. "חס היה צדיק?"
-"לא", השיב. "ויפת, האם יפת
היה צדיק?" שאל שוב, אולם פה
התחיל ישראל להתגמגם. הוא
חשב וחשב ולא ידע מה לענות,
ולכן רק חייף חיוך מביט והשפיל
את ראשו. הרב ראה את החיוך
וקרא: "אתה צודק! באמת לא

ישראל הוא תלמיד ישיבת 'ארחות
תורה', ומגיל צעיר זכה להיות כבן
בית אצל רבנו, שכן אביו של ישראל
הוא אחד המקורבים לרבנו, ובהיות
שכף, היה מביא רבות את ילדיו
להתברך ממנו ולחזות בזיו קדשו.

כאשר היה ישראל בן ארבע, יצא
בשבת אחת לטייל עם אחיו ברחוב.
הם שוטטו בין הבנינים, כשלקפתע
ראה ישראל והנה הרב שטינמן
בכבודו ובעצמו פוסע לכוון ביתו
ועמו מספר תלמידים. ישראל,
שהפיר את הרב מבקוריו הרבים
עם אביו, רץ מיד לכוונו של רבנו,
משך בשרוולו וקרא: "הרב שטינמן,
גוט שאבעס, מה שלומך?" רבנו
לא נבהל כלל מן המפגש המפתיע.
הוא חייף אל ישראל כאילו היה נכדו,
לחץ את ידו בחמימות וברך אותו
בברכת "גוט שאבעס" נלבבת, תוך
שהוא מתעניין בשלומו ומאיר לו
פנים.

כאשר גדל מעט ישראל הילד
והחל ללמוד חמש, הבטיח לו
אביו שיקח אותו להבחן אצל
הרב שטינמן בביתו. הילד הנרגש
למד היטב וחזר שוב ושוב על מה
שלימד בתלמוד תורה, עד שהיה
מוכן לבחינה הגדולה. כשנכנס
לחדרו של הרב מלאה אותו
הרגשת חשיבות וגדלה. אז פנה
אליו הרב שטינמן ושאל אותו:

עובדות והנהגות ממרן מנהיג הדור זצוק"ל

אור השבת

השמים סובבו שיתעייף רבנו ויתנמנם, ובכך נמנע מלעבור על חמרה שכה הקפיד עליה כל חייו, שלא להשתמש בחשמל שאינו כשר. המשיכו בני הבית ושאלו את רבי חיים האם טוב עשו שלא ידעו אותו על הטעות בכדי לא לצערו לחנם. חשב רבי חיים וענה: "מכיון שדעתו של רבנו היא שהחשמל מיצר באמצעות חלול שבת חמור על ידי יהודים, הייתם כן צריכים לומר לו, ובכך לגרם לו להנצל מן האסור שהוא כה מחמיר בו!"

כל הנוכחים וידעו איזה צער גדול עלול להגרם לרב אם יספרו לו על כך, נמנו וגמרו שלא לספר לו הפעם על הטעות בכדי לא לצערו ולגרם לו עגמת נפש בשבת. והנה שמו לב כי באותו ליל שבת בארח פלא תקפו את הרב חלשה ועיפות, ושלא כהרגלו, התנמנם על הסטנדר במהלך למודו, וכך יצא שלא השתמש באור החשמל ולא קרא מן הספר כלל. כשספרו על כך למרן הגאון רבי חיים קניבסקי, קרא: "רגלי חסידיו ישמר! מן

כל ימיו, מאז שעלה לארץ הקדש, הקפיד רבנו שלא להשתמש בחשמל שיצר על ידי יהודים בשבת, ולכן בכל ערב שבת היו מעבירים את מערכת החשמל לגנרטור פרטי שהתקן בביתו בכדי להנצל מהאסור. בבקר אחד של שבת נזכרו בני הבית כי טכחו השבוע להעביר את מערכת החשמל לגנרטור. צער רב הצטער על כך רבנו, ובקש מיד להוריד את סיר החמין ואת מחם המים מן הפלטה החשמלית. "וכי מה זה משנה לי אם האכל חם או קר?" אמר, ואכן אכל באותה שבת חמין קר.

במהלך כל אותה השבת ישב רבנו ליד החלון ולמד לאור השמש, בכדי חלילה לא להנות מאור החשמל האסור. לקראת ערב, כשהיום הלך והחשיך, לא יכול היה יותר רבנו ללמד לאור השמש, והנה נשמעה דפיקה על הדלת ובפתח עמדו ילדים מתלמוד תורה "תשב"ר" עם רבם, ובקשו להבחן אצלו. רבנו שמח על כך שפעת יוכל לבחנם בעל פה וכך לא יצטרך לקרא מן הספר ולהשתמש באור החשמל האסור.

לאחר מספר חדשים שוב קרה שטכחו להעביר את המערכת מחברת החשמל לגנרטור. זכרו

עובדות והנהגות ממרן מנהיג הדור צוק"ל

ממתי מכינים צידה?

כיצד נהגנו ב'בבלי וירושלמי',
זהו המבחן האמיתי..."

גם בענייני הכלל, כאשר היה צריך
להתערב בנושא מסים, בדק האם
זה מה שרוצים ממנו למעלה,
וכאשר חש שיש פה סרף לא
טהור, נמנע מלהתערב ולא הסכים
להתעסק בכך, באמרו: "בשמים לא
יענישו אותי על כך שלא פעלתי..."

תקפה אותו חלשה גדולה, ומשנה
זו הרבה לומר ודוי תוף שהוא
מזכיר מאמרי חז"ל רבים הנוגעים
ליום המיתה. בני הבית שהבחינו
בכך, חרדו מאד ודאגו לשלומם.
אחד הנכדים שהוא גם נכדו של
רבי חיים קניבסקי, ספר לסבו, רבי
חיים, אודות מעשיו של רבנו. מרן
רבי חיים לא התרגש מן התאורים,
ואמר לנכד: "אין פה שום חדוש,

שהרי מגיל
בר המצוה
שלו הוא
מתכוון יום
למיתתו
ומכין צידה
לקראת
העולם
הבא..."

ופעם שוחח
עמו אדם
מסים אודות
טסט - מבחן
נהיגה של
הצליח בו,
שמע זאת
רבנו ואמר:
"הלא עוד
לא הרבה
זמן יעשו
לנו 'טסט'
למעלה

כל חייו נהג רבנו לבחן כל מעשה
שעשה על פי אמת המדה של:
"מה יאמרו על כך בשמים?" וזה
היה השקול לפני כל פעלה. כל
ילדי הבית, מאז היותם קטנים,
ידעו שאבא ואמא רואים תמיד
את החיים שלאחר מכן, בעולם
האמת, ובדקים כיצד יסתכלו
עליהם כשיגיעו למעלה, ורק לפי
המבט הזה התנהלו כל חייהם.

לפני נסיעתו הראשונה של רבנו
לארצות הברית הכינה לו רעייתו
הצדקנית תיק ובו מעט צידה
לדרך: בגדים ומזון שיצטרך להם.
הביט רבנו במעשיה, כיצד היא
דואגת לכל פרט ופרט שלא יחסר
לו בזמן המסע, נאנח ואמר: "הנה,
על אף שנוסע אני למקום שבו
יש בגדים ומזון בשפע, ומלואים
רבים יהיו עמי שחפצים לדאג לי
לנוחיותי ולצרכי - למרות זאת אנו
מכינים צידה לנסיעה, ודואגים
לא לשכח מאומה. בואי ולמדי
קל וחומר, כמה עלינו לדאג להכין
צידה לקראת נסיעתנו לעולם
הבא, שם אין שום דבר מוכן, אלא
רק מה שאדם מביא עמו מכל מה
שאסוף פה בעולם הזה, ושם - אין
אף אחד שיוכל לעזור לו..."

עם הסתכלות כזו חי כל יום מחייו
וכל רגע מרגעיו, וכאשר הגיע רבנו
לשנתו המאה - בשנת תשע"ד -

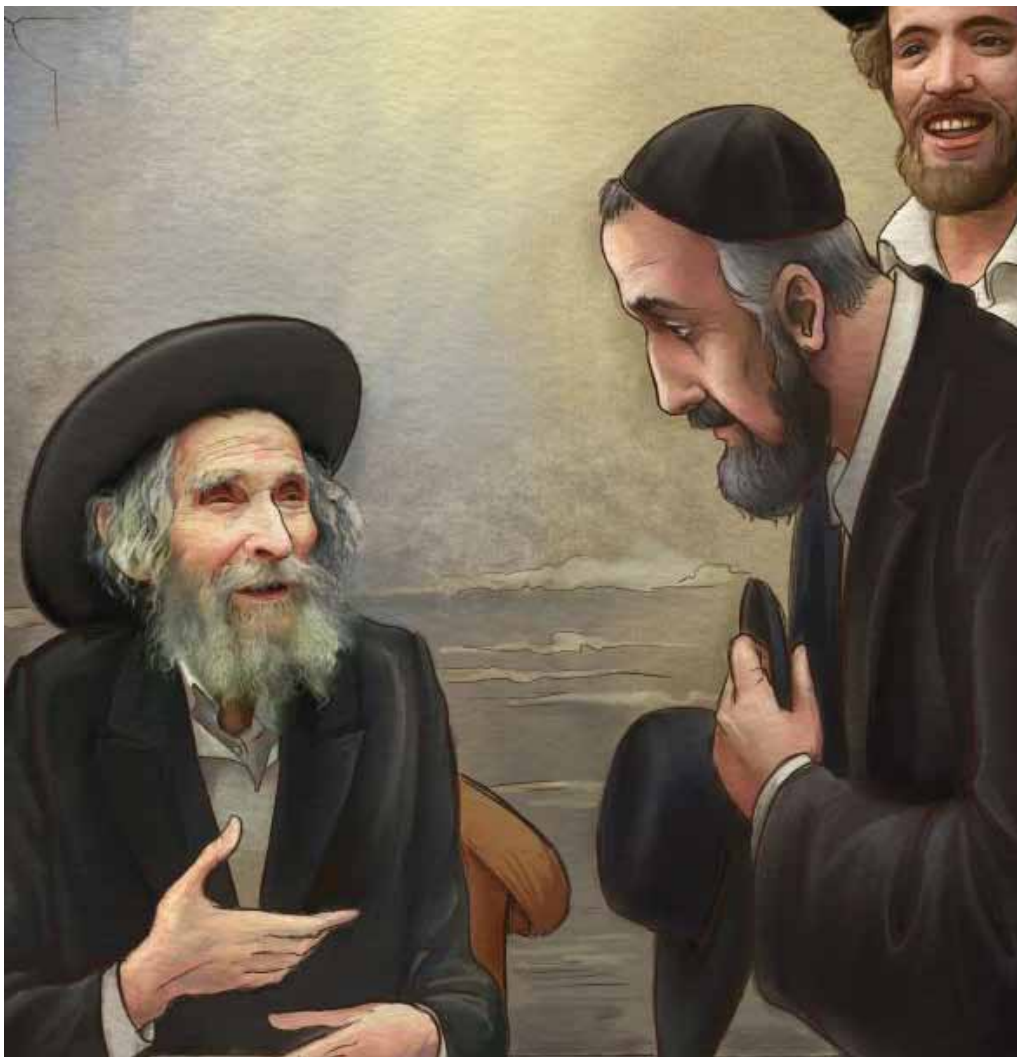
עובדות והנהגות ממרן מנהיג הדור זצוק"ל

במי צריך לקנא?

רבנו בשאלותיו.
"גם לא", ענה מר מנשה.
"נו, נו", הכביר רבנו, תוך שהוא מחזק
בידו בתנועת בטול, "אדם שאינו
יודע אפילו עשרה דפי גמרא ללא כל
מפרשים - במה כבר אפשר לקנא
בו?" שאל בנימת פליאה. "לה, אם כן,
וקנה לה את הרקב, אין לה מה לחשט
לקנאת אנשים, ולעין הרע".
ומר מנשה יצא מאת רבנו כשראשו
תפוס הרהורים.

"האם אתה יודע לפחות עשרים דפי
גמרא עם רש"י ותוספות?" הוסיף
רבנו ושאל.
"גם זה לא", ענה האיש.
"אז שמא עשרה דפים עם תוספות..."
"לא, לצערי, עסוקי המטרידים אינם
מאפשרים לי לפתח אף דף גמרא
במשך היום, ובלי לה כבר נעצמות
שמועות עיני..." התנצל מר מנשה.
"אז אולי אתה יודע רק עשרה דפי
גמרא ללא רש"י ותוספות?" המשיך

מר מנשה היה אדם בר אורן שעמל
לפרנסתו בעסקי נדל"ן, קנה ומכר
שטחי אדמה ובנינים, וההצלחה
האירה לו פנים. אט אט הפך
מאדם פשוט לאדם אמיד ונכבד.
הוא עבר להתגורר בדירה מרוחת
ונאה, בעלת כמה מפלסים, ובקש
גם להחליף את רכבו הישן לרכב
משפחתי מהדר וחדש שיצא זה
עתה לשוק, אלא שרעיתו של מר
מנשה חששה מעט: "אם יראו
אותך נוסע ברחובות בני ברק ברכב
מפאר שכזה - עלול הדבר לנקר
את עיני השכנים, שיטילו עין הרע
בכל ההצלחה ובעשר שצברת. לא
כדאי לעורר קנאה, ועדיף להשאיר
עם הרכב הישן והטוב". אולם מר
מנשה, שעז היה רצונו ברכב החדש,
לא השתכנע מדבריה, אף נאות
לגשת לרבנו ולהתייעץ עמו בענין.
כאשר הציג בפני רבנו את דברי
רעיתו, על שעלולים לקנא בו ולהטיל
עין הרע בשל כך, הסתמנה הבעה
מפתעת בפניו של הרב, ששאל מיד:
"האם הנך בקי בכל הש"ס
והפוסקים?"
"לא", ענה האיש, "כבר זמן רב חלף
מאז עינתי בגמרא בפעם האחרונה".
המשיך רבנו ושאל את מר מנשה:
"ולפחות בשלש 'בבות' אתה
כן בקי?" "לא", המשיך האיש
להתגמגם, אינו יודע מה זה...

קוראים כותבים

יצחק סלומון

מידת הענווה

את הבית בחזון איש 5 בבני ברק מגדירים איאלולבלרים כבית מטליפול, ומתמקדים לא מעט בקירות הישנים נטולי האריחים או במטבח הישן חסר השיפוף. את גדולתו של מרן ראש הישיבה מנהיגו של הדור האחרון, מבקשים הם כביכול לאמוד במספר מטרים רבועים שלא זכו ליחס כלשהוא מאת בעל הבית, חושבים הם להתחקות אחר התמדתו העצומה של מרן הגר"ל בשרפרף המשענת או במיטת הסוכנות שהוחלפה, ומתארים הם את הפשטות הריהוטית כדבר פלא המעצים את נשגבות קדושתו של נשיא מועצת גדולי התורה שנסתלק מעימנו השבוע.

אך האמת היא, האמת נמצאת במקום אחר. אילו היינו שואלים את דעתם של הקירות החשופים המטים ליפול ואת התקרה המגורדת בואכה דלת העץ החורקת, הם היו עונים כבמקהלה: "הניחו לנו, חדלו מלהטרידנו, האם אינכם רואים שאנו מטים את אוזנינו כאפרכסת ומנסים לדלות עוד פיסת לימוד, עוד חלקיק ייעוץ?! אל תטרידו אותנו במחשבות הבל של שיפוף או שינוי כלשהוא, תנו לנו לנצל כל שנייה ולהיות שותפים פעילים בעולם ומלואו שמתרכזים אל חדרון קטן וצפוף. מחד קולי קולות של לימוד תורה במתיקות ובעריבות, ומאידך יחסך ולבבי לכל פונה באשר הוא, המענה המדויק המהיר והנכון ביותר. אנו מוותרים על הבלי העולם הזה המשופף, ובלבד שנזכה להיות חלק מההיסטוריה, שנזכה לתת מעצמנו להיות ארבעת הקירות בחדרו של אותו צדיק".

אחד מעסקני דורנו התבטא פעם בשיחה פנימית עם מקורביו: "היודעים

אתם מהי ייחודיותו של גדול הדור מלבד שקידתו התמדתו וקדושתו?! הרי רבים הם הרבנים שמתיעצים איתם אנשים מכל גווני הקשת אז במה נשתנה הראש ישיבה שקיבל תואר זה והנהיג את הדור כולו במסירות וברחמים?! התשובה היא פשוטה וברורה! עם כולם אפשר להתייעץ אבל לא כולם יכולים לענות. לגדול הדור מרן ראש הישיבה זצוק"ל היתה את היכולת המופלאה לענות לכל שאלה בנחרצות ומתוך דעה ברורה ללא כל ספק. שכנועיו של השואל, התחמקותיו של העסקן, הפצרותיו של המקורב, כל אלו לא הזיזו את גדול הדור מדעתו, וכשהוא ענה את תשובתו ידע השואל וידעו גם הקירות כי ניתנה התשובה האמיתית מכבשונה של תורה ודעת תורה היא ואין להרהר אחריה".

תכונותיו של מנהיג למדנו מהרועה הנאמן משה רבינו שהנהיג את בני ישראל במדבר ועתיד להנהיג את עם ישראל בביאת המשיח, התכונה העיקרית שהייתה בו - מעיד הקב"ה בתורתנו הקדושה: "והאיש משה עניו מאוד" וגו'. בשביל להיות מנהיג, בשביל שכלל ישראל יתאחד ויקשיב להוראות המנהיג הרועה במסירות כל אחד ואחד ואת הכלל כולו, צריך הוא שיהיה מוטבע בתכונותיו ובנפשו מידת הענווה. המידה הזו איננה נדרשת רק בהגיעו לגדולת הנהגת הדור אלא כפי שמציין האורחות צדיקים בשער הענווה שצריך להחזיק במידת הענווה גם מתוך עשירות מופלגת וחיים שקטים ורגועים והוא עיקר שורש הענווה, ועל זה העידה התורה על משה רבינו: "עניו מאוד מעל כל פני האדמה".

כל מי שזכה להסתופף ולו במעט אצל

רבינו מרן הגר"ל זצוק"ל הכיר מקרוב את עוצמת ההתבטלות והשפלות שהיה למרן ראש הישיבה בפני כל אחד ואחד. גם אלו שלא הכירוהו כלל זכו לשמוע את צוואתו המרטיטה שלימדה פרק בדרך חיים של מנהיגות, יותר נכון סדרת פרקים בעוצמת גדולתו וענוותנותו המשתלבת כאחד אשר העניקה עצה והדרכה לדור שלם ולכל יחיד ויחיד עד הרגע בו נשבה ארון הקודש והתייתמנו.

רק יהודי בדרגה גבוהה וקדושה שכזו יכול להתבטאות בצורה חריפה נגד העסקנים למיניהם, המרגישים את עצמם ברום העולם הזה ופוסלים ילדי חמד מלימוד בחיידר הנצרך להם, ובנות סמינר - מכניסה למוסד המתאים להם רק בגלל שלדעתם האישית הם פחות יתאימו למארג שתכננו העסקנים למוסד זה. רק גדול הדור שמאות אלפים סרים למשמעתו יכול להרים את קולו אל העסקן התורן ולהבהיר לו כי גאוה פסולה ומבוזה היא זו שמניעה את המערכת, גאוה שפלה ובזויה היא היא הגורמת לאותם עסקנים לחרוץ גורלות של חיים ומוות רוחני על פי נדנוד אף, כי באפם הרגו איש.

חבל על דאבדין. הכאב הוא גדול ובמיוחד שלא זכינו לראות את השינוי בפועל למרות דברי מרן זצוק"ל, עתה אין מי שיגן על הדור ועל התלמידים חסרי הישע מפני העסקנים בעלי הגאוה. אך בליבנו תקווה ותפילה כי מרן גדול הדור יפעל במרומים לתיקון עוול נורא זה, והלוואי שנזכה שזעקתו תגיע לאזניים הנכונות ותמנע את הדמעות המיותרות ואת צעקות השבר המצמיתות כל לב.

זכותו של גדול הדור מרן ראש הישיבה זצוק"ל תגן עלינו על כל עם ישראל. אמן.

י. רוטנר

2 סיפורים ממקור ראשון

* כשהיו נשים צעירות, הלכה פעם סבתי יחד עם אשתו של מרן זיע"א, הרבנית תמר ע"ה, לקניות, וראו בד לילון במחיר 'מציאה'. סבתי קנתה מיד ואילו הרבנית שטינמן היססה, ואמרה שתשאל את בעלה. למחרת אמרה בפשטות לסבתי שנכון שהמחיר היה זול מאוד אבל בעלי אמר שזה מותרות.

* כשחיתן את ילדיו היה לו עיקרון שלא לקנות לזוג דירה של יותר מ-2.5 חדרים, כדי שלא להרגילם להתחיל את החיים בצורה מפונקת מדי. פעם אחת כשאחד מילדיו היה מאורס, סבי מצא דירה מצוינת, בת 3 חדרים, במחיר הרבה מתחת לשוק. הוא רץ לספר לו, והגרא"ל שמע את המחיר, שמח, אך אז שאל: כמה חדרים הדירה, 3? אז לא. והדירה לא נקנתה..

א.י.

חיזוק לבחור צעיר

היה זה ליל שב"ק אחד בהיותי תלמיד שיעור ב' ביש"ק פוניבז', הלכתי להתפלל מעריב בביתו של רבינו לאחר שהייתי קצת פגוע ממישהו שעשה לי משהו מאוד לא יפה, אמרתי אלך להרב שטינמן אולי זה יחזק אותי. לאחר התפילה נגשתי בשורה כמו כולם להגיד לו גוט שבת, ורציתי לשאול אותו ע"ז, אבל התביישתי, הייתי בחור בשיעור א' נמוך, ולא שאלתי אותו רק אמרתי לו גוט שבת כמו כולם, ואז הוא עוצר אותי נותן לי צביטה בלחי ואומר לי קוראים לך כך וכך ואמר לי את השם משפחה שלי, ובירך שתזכה לגדול בתורה. הייתי בהלם מהצביטה בלחי

מגדול הדור ומשום מה הוא ידע את שם משפחתי. ישפה שני סיפורים, א. שבתוך הזרימה של השורה הוא עצר אותי, ב. ההתייחסות שלו ברמה כזאת שלא הייתי צריך כלום אח"כ.

עוד סיפור בשם אבי מורי שכיום גילו נושק ל-70 והוא למד לפני שנים רבות ביש"ק פוניבז', אבל בשיעור של רמ"י ליפקוביץ ולא אצל הרב שטינמן. לפני מספר שנים הוא הגיע להתייעצות עם רבינו זצ"ל, ורבינו הזכיר לו שהוא זוכר שהוא למד אצלו ביש"ק, אבי לא הבין הרי הוא למד אצל רמ"י, ואז הרב שטינמן אמר לו שבאותה שנה היה עשרה ימים שרמ"י לא היה ואז הוא לימד אותו.

אבי הזכיר לו שהוא [אבי] התייתם ביש"ק מאביו, והרב שטינמן רצה לעודד את רוחו, והלך אליו באמצע סדר ב' לשאול אותו שאלה באמצע הסדר. מרן זצ"ל אמר לאבי בדיוק את השאלה והתשובה שהוא דיבר איתו באותו זמן וזאת לאחר עשרות שנים.

ב.ח.

מעלת המוסר

אחד האברכים שבא לקבל הדרכה בעבודת ה' ממרן רה"ק, שאלו רבינו זי"ע האם קובע שיעור בספרי מוסר כל יום ובאיזה ספרים? נענה הלה, שיש לו קביעות ללמוד בכל יום בספר שירי משכיל ו"עת לעשות" לרבי הלל מקאלמיה זי"ע, המעורר אותו להתחזקות בעבודת ה'.

אמר לו רבינו, "ס'איז דאך א גיוואלדיקע מוסר ספרים, ואפשר להיות בעל תשובה בכל יום רק מללמוד ספריו הקדושים אשר כידוע שהכניס בהם כח התשובה בדברי מוסריו, והרבה סגולות וישועות טובות טמונים בהם, תמשיך להתמיד בהם בכל יום, ותיווכח תוך תקופה קצרה בהתעלות גדולה

בהתמדת התורה ובעבודת ה' וזכות כח התשובה של אותו צדיק שקידש שם שמים ברבים והחזיר רבים בתשובה, תזכה לתשובה ולהצלחה והברכות והישועות שהמחבר פעל בספריו".

פינחס רבינר

הברכה שהתקיימה

באחד מבתי הכנסיות שבירושלים היו קשיים גדולים מאד לקיומה מטעמי הרשויות בטענה שהמבנה לא חוקי. כאשר שמע רבינו רה"י את הקשיים, נרתם רבינו בכבודו ובעצמו לפעול בין הגורמים העסקנים שישאירו את המקום על מכונו, והשתדל להשיג לגבאים הסכומים הנדרשים להכשיר המקום. בזכות רבינו זי"ע, נשאר בית הכנסת על תילו ומשמש עד היום כאבן שואבת לאהבת תורה ויראת שמים.

מאיר שמחה דוידוב

מגבאי ביהכנ"ס 'אורי ישראל' ירושלים ת"ו

דאגה לילדי תשב"ר

באחד הספרים על החומש שיצא עם לקטבאורים על המקרא אורש"י הנועד גם ללימוד עם תשב"ר, הביא שם המחבר הרבה חדושים מספרו של רבינו 'אילת השחר' על התורה. כשהביאו הספר לרבינו והראו לו שיש שם מחדושו, קרן אור פניו על כך שחדושו יהיו מובנים גם לילדי תשב"ר, שלומדים תורה בטהרה.

ח. אהרוני

עצה לחתן

חתן פנה להתברך ממרן זצ"ל ביום חתונתו, וביקש ממרן "עצה טובה" לחיים.

ענה מרן: "תקיים את השו"ע" - זוהי

עצתו של מרן - לא סגולות ולא עצות גבוהות.

שומא

כבן לאביהגאון רבימרדכיבונםזילברברג שליט"א מתלמידיו המובהקים של רבינו זצוק"ל הרבה פעמים זכיתי לחזות בזיו פניו של רבינו הקדוש.

אמנם פעם אחת נחקקה בליבי ולא תמוש מזכרוני:

הייתי ילד קטן כבן 8 בערך, והלכתי יחד עם אבי לרבינו זצ"ל לאחר זמן רב ששוחח אבי שליט"א עם רבינו נפרדנו מרבינו, רבינו לחץ לי את ידו, מישש אותה ואמר "נכון זה שומא?".

כוונתו היתה ליבלת קטנה וזניחה שהיתה לי בכף היד "נכון זה שומא?" אמר רבינו וחייך חיוך רחב. מה שאנו רואים כיבלת קטנה, ראה רבינו סוגיות שלמות במרחבי הש"ס "שומא סימן מובהק או אין סימן מובהק", "מעידין על השומא או אין מעידין על השומא".

למדתימכך אתהסתכלותו שלרבינו, לא רק כשהיה רבינו רכון על דף הגמ' ראה את דברי התורה אלא בכל הסתכלותו ראה הוא רק תורה ותורה ותורה!!! על זה היה דוה ליבנו...

עוה"ז או עוה"ב...

מו"ר הרב ישראל יואל מיטלמן זצ"ל [שהיום - "זאת חנוכה" - הוא יום פטירתו], אשר כיהן כר"מ ישיבת דרכי שלום בגבעת יערים [ישיבה לבחורים מתמודדים, אשר עמדה תחת הכוונתו הצמודה של מרן זצוק"ל], לא היה מגיע לשבתות לישיבה מטעמים הכמוסים עמו, תחת זאת היה משלם לר"מ אחר שיבוא במקומו. אך ביו"כ הוא כן היה מגיע. שאלתי אותו מדוע דוקא

ביו"כ הוא מגיע, הרי אין אורה רצינית בישיבה ובודאי אין להשוותה לאורה המיוחדת בביהמ"ד הגדול אהבת תורה שליד ביתו.

והשיב: הלכתי למורי ורבי הגראי"ל (שליט"א) ושאלתי אותו איפה להיות ביו"כ, שאל אותי מרן מה השיקולים שלך, ואמרתי כי מצד אחד זה אולי יהיה חיזוק לבחורים, אך מצד שני אין שם כ"כ אורה ולי אישית יהיה יותר טוב בביהמ"ד שליד ביתי. אמר לי מרן הגראי"ל: מה חשוב לך יותר, עולם הזה או עולם הבא? אם עוה"ז - אז תשאר בביתך, אך אם עולם הבא - אז תסע לישיבה, כל עוד נוכחותך בישיבה יכולה לחזק אפילו בחור אחד!

ד.ת.

הייתי תלמידו של רבינו זלה"ה בישיבת 'ארחות תורה'. למרות שהכרנו אותו וגדלנו עליו, עוד מהישי"ק שלמדתי בה בצעירותי שהיתה בנשיאותו וצעדה לאורו וע"פ הכוונתו התמידית, הרי שכעת מתוודעים אנו לעולמות טמירים בהם חי, לית דין בר נש.

בעולם הזה כמה קל היה להתחמם לאורו ולהיות במחיצתו, אבל כעת בעלם האמת מי יבוא בסוד קדושים, איך נוכל להלך בגדולות מאיתנו בהיכלי הכבוד בהם צורה נשמתו הטהורה.

אכתוב למשמרת כמה דברים שבדידי הוה עובדא, לחיזוק הלבבות לעבודת השי"ת. ושיהיה זה לע"נ הטהורה.

א. בברית לבני לפני כשנתיים שזכינו והתקיימה בבית מרן רבינו זלה"ה כאשר הוא משמש כסנדק ואף האציל לי ולבני מברכותיו לאחר הברית. היה אמור להשתתף בברית אחד מגדולי הרבנים שליט"א, והיה מסוכם עם ב"ב שיכנס

תחילה לחדרו של מרן זלה"ה לשוחח עמו באיזה ענין, ואח"כ יכנסו שניהם לחדר הגדול בו תיערך הברית, כי מיד אח"כ יצא מרן זלה"ה להליכה הקבועה שהיתה נחוצה לבריאותו.

שאל אותי נאמן ביתו הרב איסר שוב שליט"א, האם כל המוזמנים הגיעו כי הוא הולך להעיר את רבינו זלה"ה [שדרכו היה לנוח בשעות הבוקר אחר שמסר את שיעוריו הקבועים עד שעה מאוחרת בלילה, ואף העיר את השחר במסירת שיעורים עוד קודם הנץ החמה]. אמרתי לו שאנחנו מחכים לאותו גדול שליט"א. התקשרתי לנהגו הי"ו, והבנתי ממנו שתוך 2-3 דקות הם נכנסים. השבתי להר"א שוב שזה בסדר, כי בליבי אמרתי עד שיעירו את מרן זלה"ה, ועד שיתארגנו יספיק מו"ר להכנס. אך להפתעתי לא חלפה דקה קלה וכבר יצא מרן זלה"ה מחדרו, ובהשגחה משמים הספיק אותו גדול שליט"א להחליף עימו כמה מילים בכניסה לפני עריכת הברית.

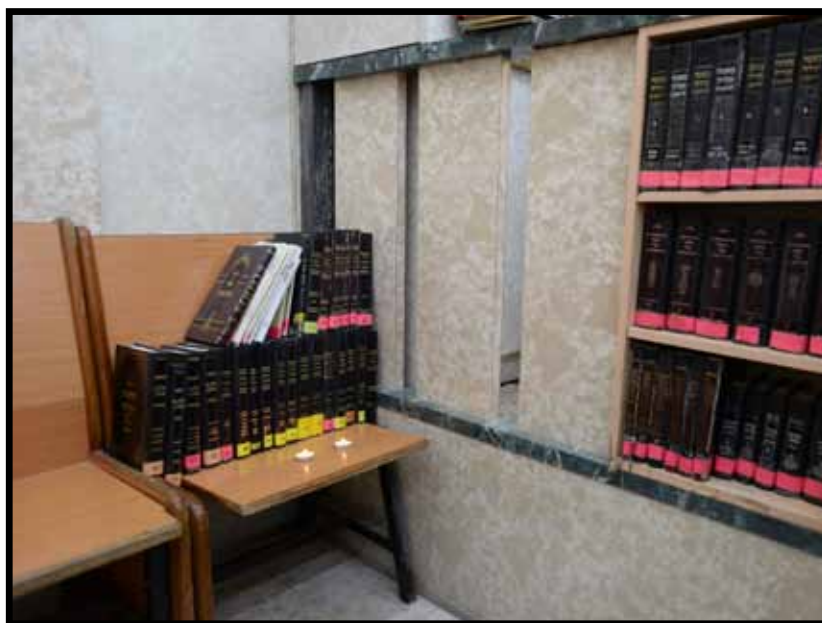
מה נאמר ומה נמלל איך אנחנו שעוד כוחנו במותנינו אחרי שינה של לילה מלא, הלואי היינו מתעוררים בזריזות שכזו כמו רבינו זלה"ה בהיותו כבן מאה ושתים לאחר שינה מועטת, בזכות עבודתו התמידית בזיכון המידות ובביטול הגשמיות, ברגע קל התעורר.

ב. שאלתי אותו האם לקרא ע"ש סב אשתי שנפטר בגיל שישים, שמא נחשב כמי שנפטר בקצור ימים ושנים שנוהגים לא לקרות ע"ש. ענה: שישים זה כבר זקנה.

ג. שאלתי אותו לענין עבודה במקום קרוב אך בשעות אחה"צ, או עבודה בשעות הרגילות אך מחוץ לעיר. וענה: לעבוד אחה"צ יותר קשה לאשה.

ניחום אבלים

צילום: שוקי לרר
משה גולדשטיין - בעריש פירמר

ניחום אבלים

צילום: שוקי לרר
משה גולדשטיין - בעריש פירמר

יום האחרון לשבעה

ציילום: שוקי לרר
משה גורדשטיין - בעריש פירמר

התחלת כתיבת ס"ת

צילום: שוקי לרר
משה גולדשטיין - בעריש פירמר

התחלת כתיבת ס"ת

ציכום: שוקי לרר
 משה גורדשטיין - בעריש פירמור

